

ZATON

(Poletna refleksija)

JOŽE POGAČNIK

Počasi in trdó
osem ur naštel je bron.

Solnce je omahnilo v zaton.
kakor da podrl se je steber širok,
— naslonjen na zemljé napet obod —
razpal dušeče-beli je nebeški strop:
hipoma razpala je vročina.
Spet nad nami mila
modra boči se sinjina
mehka — vzdihnil bi, pa bi se premaknila.

Hladno od gorá
dahnilo je,
v travi, prej tak tihi,
se zbudilo je:
murni, črnohaljasti menihi
zaklenili celice so svoje,
pod zelenjem rosnim zvonek zbor
večernice zdaj poje.

— — — — —

Kakor ta večer
tako je menda mehka smrt — — —

Da poslal si sla, o Bog, skoz časa dver
oznanit mi, da že odbil je čas,
o, rad odpel od ledij bi vojaški pas,
snel z glavé bi borca božjega čelado,
z angelom poromal prost na sinji vrt...

Mehka, mehka mora biti smrt!
kot je ta večer,
tako bo menda v duši, ko razpade beli strop
nad srcem mojim
in v zboru za prihodnico v sinji raj
Bogú jutranjico zapojem — — —

NARAVNOST

JOŽE POGAČNIK

Naravnost proti Luči grem.
O Solnce, neizmerna množica
je med teboj in med menoj stvari
in name pade senca sleherna.
Jaz — Krištof, ki ne nosi Jezusa,
jaz nosim črno oblo svéta črnega.

Jaz nosim v sebi senco vseh stvari.
Zato, glej, péstujejo svetle me dlani,
zato ko v vodah Krištof tonem v milosti...

BUDILKA

JOŽE POGAČNIK

Budilka, budilka na mizi blesteča
čas mi drobi.
Glavo podprl bi za misel — budilka
me prekriči.

Včasih
v topli vasi
ura počasna za vrati je pela,
vsakemu čas je bogato odštela:
leta in mesece — o, vsak dan
v srcu je živel in srce zanj:

Setev pomladna in majniška pletev,
junijska košnja in julijska žetev,
v hiši družina in v hlevu čeda,
praznik, nedelja in tiha beseda,
rojstvo, življenje
in duš zorenje
vse je imelo svoj svobodni čas,
vse, vse je šlo skozi nas...

Hotel sem iti za mislijo drago,
v toplo domovje bi prišla v gosti...
Ali budilka na mizi nestrpno mi trka:
časa ni, časa ni, časa ni!

Kam bi se zvezde utrinjale, kam?
Pust je naš dom in pust je duh sam.
O čas!
Vse gre s teboj mimo nas...

NOČ

JOŽE POGAČNIK

Na modri blazini noči
zaspala je vas.
Na daljni cesti
— v borovem gozdu nekje —
še voz ropota.
Ali je človek, ki išče do svojega doma?
Ali je duša nemirna, ki tiplje do pravega pota?

Luči nikar ne prižgi!
Pri nas se nikdo ne zgubi.
V naši vasi ta čas
le luč pred oltarjem gori.

Hipoma — — več ni čuti voza.

Ali je človek priromal do rodnih vrat?
Ali je duša zdvojena skočila v prepad?

Najnižja zvezda nad gozdom črnim
se je utrgala,
v vetru na strehi cerkveni znamenja
vsa so zavzdihnila...